

Arrest

nr. 143 299 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 25 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 25 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVER, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2012 diende verzoeker die verklaarde op dezelfde datum België te zijn binnengekomen, een asielaanvraag in.

1.2. Op 8 juli 2013 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.3. Op 23 juli 2013 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 9 december 2013, bij arrest nummer 115.296, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 16 december 2013 werd de beslissing genomen tot verlenging van de termijn tot 26 december 2013 van het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 30 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 25 maart 2014 werd de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beslissing die verzoeker op 28 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2014 werd ingediend door :

T.S. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat verwijst naar het identiteitsbewijs in bijlage, doch na telefonisch contact met de gemeente d.d. 25.03.2014 blijkt dat er geen bijlagen bij de aanvraag zelf gevoegd werden. Bijgevolg dienen wij deze aanvraag als niet voldoende aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde te beschouwen.”

Dit is de eerste beslissing.

Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker op 28 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

T.S. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing die verzoeker op 28 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

T.S. (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2013, hem betekend op 29.07.2013. Betrokkene kreeg voor dit bevel nog uitstel tot 26.12.2013 doch ook deze termijn is overstreken. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 13.01.2014."

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten of van het inreisverbod kaduuk worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel van 23 juli 2013 werd genomen in toepassing van artikel 7 van de

vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door verzoeker, dat voormeld bevel niet werd aangevochten zodat dit definitief en principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van het voormelde bevel staat los van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert hem geen nut op, omdat verweerder het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2013 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft (RvS 15 september 2003, nr. 122.790).

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij zich gedraagt naar de wijsheid wat de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Voor hem is het inreisverbod de belangrijkste beslissing en hij vraagt om deze beslissing te beoordelen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de derde vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Zoals hoger reeds gesteld is het beroep slechts ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de derde bestreden beslissing. Het eerste en tweede middel hebben betrekking op respectievelijk de eerste en tweede bestreden beslissing. Deze middelen hebben zodoende geen betrekking op de derde bestreden beslissing en zijn dan ook onontvankelijk.

3.2. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, de principes van redelijkheid en proportionaliteit en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Hij licht middel toe als volgt:

“Dat verzoeker zijn centrum van belangen sedert 2012 in ons land heeft opgebouwd, nu hij alhier geïntegreerd is, en hier een nieuw leven heeft opgebouwd.

Dat de materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dat dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

Dat de materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert bijgevolg plichten voor het bestuur op vlak van de besluitvorming.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf; hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”

De thans bestreden beslissing houdt een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk overschat kan worden. Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien. Dit is in casu niet het geval.

Dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet nergens bepaalt dat er automatisch een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij. Artikel 74/11 voorziet enkel in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen, en geenszins in een verplichting voor

verwerende partij om dit effectief te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Dat de verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bijgevolg ook foutief is.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar aangezien er “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”. De reden waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn van 3 jaar wordt geenszins verduidelijkt. Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen – ook een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Dat wij ter zake voorts nog wensen te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012 van Uw Raad: “Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.”

Dat het onzorgvuldig en niet redelijk is dat verwerende partij zonder enig onderzoek of motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar. Uit de thans bestreden beslissing lijkt verwerende partij volledig uit het oog te verliezen zoals aangegeven in de aanvraag tot regularisatie dd. 10.12.2013 dat verzoekers’ leven in gevaar is indien hij terugkeert naar Nepal, omwille van het feit dat hij in december 2011 had deelgenomen aan twee manifestaties die door de Tarun Dal georganiseerd werden als reactie op de dood van een voorzitter van de Tarun Dal. Hierna ontving verzoeker bedreigingen van onbekenden en ontsnapte hij ternauwernood aan de dood, na een schietpartij.

Dat krachtens artikel 3 EVRM niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker meent dan ook dat artikel 3 EVRM in casu geschonden is, minstens dat de thans bestreden beslissing onzorgvuldig genomen werd door een inreisverbod op te leggen van drie jaar zonder dat deze afdoende gemotiveerd werd.

Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk en disproportioneel is om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers.

Dat Dienst Vreemdelingenzaken door middel van deze beslissing het contact tussen hem en zijn Belgische familie dreigt te verbreken, wat absoluut niet de bedoeling kan en mag zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door de huidige beslissing het doel ver voorbij schiet.

Dat de Belgische Staat immers krachtens artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 de mogelijkheid heeft om een inreisverbod op te leggen bij het negeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch dat dit geenszins een verplichting is voor de Belgische Staat. Dat de Belgische Staat bij het nemen van de beslissing om al dan niet een inreisverbod op te leggen, en bij het bepalen van de duur hiervan, dan ook gebonden is door de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waartoe ook de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel horen.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met de persoonlijke situatie van verzoeker op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht. De beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan iemand die gedurende een verblijf van meer dan 2 jaar op het grondgebied slechts éénmaal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, is bovendien redelijk noch proportioneel te noemen.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen betreffende het tweede en derde middel het volgende:

“Het tweede en derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, zijn niet ontvankelijk, gelet op het gebrek aan verknochtheid.

Louter ten overvloede kan worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM reeds beoordeeld werd door de Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die d.d. 9 december 2013 per arrest met nr. 115.296 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus weigerde. Voorts brengt verzoeker geen enkel concreet element aan dat zich zou verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar. Uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vloeit geen formele motiveringsplicht voort. Het tweede en derde middel zijn onontvankelijk, minstens niet ernstig."

3.4. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurdde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2012, geen stappen heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengrondgebied te verlaten en hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt dan ook geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering eveneens afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij wijst op het feit dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet stelt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hij stipt aan dat de reden waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn van drie jaar geenszins wordt verduidelijkt. Zo heeft verweerder een variabele termijn tussen nul en drie jaar die hij kan opleggen. Bijgevolg betoogt hij dat in het licht van deze omstandigheden het dan ook volstrekt onredelijk en disproportioneel is om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Zoals verzoeker terecht aanvoert, vereist artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat moet worden rekening gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hij voert aan dat enkel werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl nergens uit de motivering kan worden afgeleid dat er met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden. Verzoeker stelt dat niet uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verweerder beschikte.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie

van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu stelt de Raad vast dat niet uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Waar verweerder in de nota aanvoert dat omtrent de specifieke omstandigheden van het geval verzoeker niet aantoont welke specifieke omstandigheden *in casu* aanwezig zijn, wijst de Raad erop dat elke administratieve beslissing op zich afdoende moet worden gemotiveerd en bijgevolg elk inreisverbod conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet moet worden gemotiveerd, dat bovendien uitdrukkelijk stelt dat met de specifieke omstandigheden van elk geval moet worden rekening gehouden.

Uit de verwijzing van verweerder naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten en een aanvraag 9bis heeft ingediend, kan niet worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zonder het bestuur de verplichting te willen opleggen te motiveren aangaande alle argumenten die in een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werden opgenomen, moet minstens uit de bestreden beslissing blijken dat er wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

De Raad benadrukt dat hij niet in de plaats van het bestuur het dossier kan beoordelen en vaststellen dat er mogelijks geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die zich verzetten tegen het opleggen van de maximumtermijn van 3 jaar.

De motivering is bijgevolg niet afdoende en niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste en tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 25 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing betreffende de beslissing van 25 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES